

MALOKARPATSKÝ POSOL

MESAČNÍK FARNOSTI HORNÉ OREŠANY

Ročník: II.

December 2017

Číslo: XII.

BOŽÍ SYN CHCE PRÍŠŤ DO NAŠICH SRDC

Opäť nadišiel Advent, ktorý je časom prípravy na tie najkrajšie sviatky v roku – Vianoce. Okrášlené a osvetlené sú ulice i výklady v obchodoch. A veľkolepé svetelné hady, ktoré sa v prítmí krásne jagajú, prípadne iné ozdoby nechýbajú ani na mnohých našich domoch. Aj takto si chceme spríjemniť sviatky, ktoré už klopú na dvere a škoda, že tak rýchlo je po nich a my sa postupne vrátime do reality všednosti. No, ale nepredbiehajme. Všetci sa tešíme, predovšetkým malé deti na krásnu atmosféru Vianoc, na darčeky a na spoločné chvíle prežité v kruhu rodiny. Niektorí sa tešia v týchto dňoch aj na prírastok do rodiny a o to budú Vianoce radostnejšie. Každé novonarodené dieťa je dôvodom k veľkej radosi, zjednocuje viac manželov i celú rodinu.

Aj narodenie Božieho Syna je dôvodom k našej veľkej radosi. Veď novonarodený malý Ježiš, ktorého nám Boh daroval nás všetkých zjednocuje. O to viac si to uvedomujeme, keď väčšina z nás pristupuje vo vianočnom čase k svätému prijímaniu. Jeden zo starokresťanských otcov, svätý Irenej hovorí, že Spasiteľ bol položený do jasiel, tam kde si zvieratá chodia pre svoj pokrm. Je tam predzvesť toho, že Boží Syn sa bude dávať za pokrm nám hriешným ľuďom, ktorí sme ďaleko viac ako zvieratá. Stvorení sme na obraz Boží a silou tohto pokrmu sa v nás tento obraz má tvarovať na krajší. Je teda potrebné veriť v silu modlitby a v silu Eucharistie a dovoliť tak Duchu Svätému aby nás vnútorne pretváral na lepších ľudí. Z toho istého Ducha Svätého sa počal aj Boží Syn a z toho istého Ducha sme sa v krste znovuzrodili aj my. „Tým, ktorí ho prijali, dal moc stať sa Božími deťmi“, čítame pri svätej omši na Vianoce. Boh nás veľmi obdaroval vo svojom Synovi. Nepozerať sa povrchne na toto tajomstvo Vianoc, ale s vierou. Boh sa stal človekom, aby sme sa my mohli stať Božími deťmi. Boh sa znížil, prišiel medzi nás ako dieťa, aby nás povýšil k sebe. Chce sa narodiť aj v našom srdci. Veď keby sa aj tisíckrát narodil v Betleheme a nenarodil by sa v našom srdci, neprišli by sme do neba. Počas nadchádzajúcich sviatkov myslím, že všetci sa budeme snažiť byť lepší a srdečnejší jeden k druhému. Viac sa zhovárame, prežívame pokoj, viac spievame a žijeme kresťansky. Malo by nám to vydržať čo najdlhšie. Nech Božia láska, ktorá prišla na svet natrvalo prebýva v nás.

Duchovný otec Milan

ADVENTNÝ VENIEC JE ZNAMENÍM NÁDEJE

Tento čas je akýsi tajomný. Opäť je tu začiatok nového cirkevného roka, ktorý začína adventom. Vieme, že termín advent pochádza z latinského advenire = prichádzať? My kresťania veríme a vyznávame príchod Božieho Syna. A to jeho prvý i druhý príchod. V adventnej liturgii upriamujeme svoju pozornosť najprv na jeho druhý príchod /do 16. decembra/. Od 17. decembra už na jeho prvý príchod. Pojem adventu nie je nám teda vzdialený. Na našich stoloch sa nám postupne rozsvetujú sviece adventného venca. Štyri sviece neznamenajú len štyri adventné nedele, ale aj skutočnosť, že Ježišovo evanjelium sa ohlasuje na všetky štyri svetové strany. Veniec je zelený, čo znamená nádej, ktorou je Ježiš Kristus.

A n a p o k o n
v e n c o m , j e
p o t r e b n é , a b y
b o l v p o d o b e
k r u h u . A t o t o
v y j a d r u j e , ž e J e ž i š j e v e č n ý ž i v ý B o h , P o č i a t o k i K o n e c ,
A l f a i O m e g a .

V známom príbehu sa hovorí o svieчках adventného venca, ktoré horeli, no postupne prestávali horieť. Prvá svieca sa nazývala Pokoj. Začala lamentovať nad situáciou vo svete i v rodinách. Narieka, že načo bude horieť, keď hrozby teroristov sú vo svete čím ďalej, tým častejšie a v rodinách toho pokoja tiež niet, lebo mnohí majú radšej peniaze. A zhasla... Ďalšia sa volala Láska. Aj tá nariekala nad ťažkosťami, akými sú nenávisť a sebecko, tiež vo svete i v zamestnaneckých kruhoch a dokonca i v rodinách. „Načo mi horieť, keď ľudia tápu v zmyselných túžbach a chýba obetavá láska?“ Aj tá zhasla. Ďalšia sa volala Radosť. Aj tá vyjadrovala nespokojnosť. Niektorí ľudia na seba ani nepozrú, strácajú chuť do života a netešia sa z ničoho. Aj tá zhasla. A štvrtá sa volala Nádej. Stále horela. A keď prišlo do izby dieťa, pýtalo sa ostatných prečo nehoria. Svieca s menom Nádej sa ozvala: „Zakiaľ ja horím, môžu odo mňa aj ostatné horieť.“ A dieťa postupne zapálilo ostatné sviece. Tým dieťaťom je novonarodený Ježiš, Boží Syn. On je našou nádejou. Aprináša nám pravý pokoj, lásku a radosť. „Lebo chlapec sa nám narodil, daný nám je syn...a bude nazvaný: zázračný Radca, mocný Boh, večný Otec, Knieža pokoja /Iz 9, 5/.

KEĎ PRIŠLA PLNOSŤ ČASU

Svetoslav Veigl

Svet, vesmír planul po Vykupiteľovi, by našiel cestu k hraniciam večných rovín. Túžili po ňom veky, jak túži jeleň smädný po vode z čistej rieky, sen žitia každodenný.

Túžili tápajúci v tmách pradávneho sveta hľadájú spásu v lúči, v ktorom je večná méta. Až prišla plnosť času, jak zreli Božie plány. Planieme od úžasu z najväčšej ľudstva drámy.

Keď prišla plnosť času, zachvel sa vesmír celý v plameni zrelom klasu na rozpálenej zemi. Boh na Zem prišiel zrazu v malučkom Betleheme v sne nebeského jasu pokorne v ľudskom tele.

Predpovedaný vekmi, že narodí sa z Panny bez poškvرنy a hany jak Boží úsvit ranný. Zrodený z Márie Panny, ktorá mu telo dala, nebesami nám daný z milosti, z vôle Kráľa.

Z KATECHÉZY

Boh stvoril človeka na svoj obraz a urobil ho svojim priateľom. Človek aby si zaslúžil toto priateľstvo s Bohom, musí sa slobodne podriaďiť Bohu. A túto skutočnosť vyjadruje aj zákaz daný človekovi, že nesmie jesť zo stromu poznania dobra a zla. Strom „poznania dobra a zla“ symbolicky pripomína neprekročiteľnú hranicu, ktorú človek ako tvor má slobodne uznať a s dôverou rešpektovať. Človek teda závisí od Stvoriteľa; podlieha zákonom stvorenia a morálnym normám.../porov. KKC 396/.

Dňa 8. decembra oslavujeme Nepoškvrnené počatie Panny Márie. V prvom čítaní každoročne počujeme o páde človeka – o prvotnom hriechu. Človek pokúšaný diablom nechal vo svojom srdci vyhasnúť dôveru k svojmu Stvoriteľovi, zneužil svoju slobodu a neposlúchol Boží príkaz. V tom spočíval prvý hriech človeka. Odvtedy je každý hriech neposlušnosťou voči Bohu a nedostatkom dôvery v jeho dobrotu. Týmto hriechom človek dáva prednosť sebe samému pred Bohom a tým pohŕda Bohom: zvolil si seba proti Bohu...a teda aj proti svojmu vlastnému dobru.

Písmo ukazuje tragické následky tejto prvej neposlušnosti. Adam a Eva okamžite strácajú milosť prvotnej svätosti. Majú strach z Boha, o ktorom si urobili falošnú predstavu ako o Bohu, ktorý je žiarlivý na svoje výsady. **Hriech sa tak stáva stratou a nie ziskom.** Súlad, v ktorom žili vďaka prvotnej spravodlivosti, je zničený; vláda duchovných schopností duše nad telom je podlomená; spoločenstvo muža a ženy podlieha napätiam; ich vzťahy budú poznačené žiadostivosťou a panovačnosťou. Súlad so stvorením je narušený: viditeľné stvorenie sa človekovi odcudzilo a stalo sa mu nepriateľským. Vinou človeka je stvorenie podrobené „márnosti“ a „otroctvu skazy“ /Rim 8,20-21/. A napokon príde aj následok, ktorý bol výslovne predpovedaný pre prípad neposlušnosti: do dejín ľudstva vstupuje smrť. Človek sa vráti do prachu, z ktorého bol utvorený. Po tomto prvom hriechu svet zaplavuje skutočná „invázia“ hriechu: bratovražda, ktorej sa dopustil Kain na Ábelovi; všeobecná skazenosť ako následok hriechu; aj v dejinách Izraela sa často objavuje hriech, najmä ako nevernosť Bohu zmluvy a ako prestúpenie Mojžišovho zákona; aj po Kristovom vykúpení sa hriech prejavuje medzi kresťanmi mnohokrátym spôsobom /porov. KKC 397-401/. Do Adamovho hriechu sú však zatiahnutí všetci ľudia. Proti univerzálnosti hriechu a smrti Apoštol stavia univerzálnosť spásy v Kristovi: „Ako previnenie jedného prinieslo odsúdenie všetkým ľuďom, tak spravodlivosť jedného priniesla všetkým ľuďom ospravedlivenie a život /Rim 5, 18/. Zo zjavenia vieme, že Adam dostal prvotnú svätosť a spravodlivosť nielen pre seba, ale pre celú ľudskú prirodzenosť. Vo chvíli, keď Adam a Eva podliehajú pokúšiteľovi, páchajú osobný hriech, ale tento hriech zasahuje ľudskú prirodzenosť, ktorú budú prenášať v stave po páde. Je to hriech, ktorý sa bude prenášať na celé ľudstvo prirodzeným plodením. Prenášať sa tak bude ľudská prirodzenosť pozbavená prvotnej svätosti a spravodlivosti. Preto sa dedičný hriech volá „hriechom“ v analogickom zmysle: je to hriech „zdedený“, nie spáchaný, je to stav, nie čin. Adam na nás teda preniesol hriech, ktorým postihnutí sa všetci rodíme a ktorý je „smrťou duše“. Cirkev však udeľuje krst na odpustenie hriechov dospelým aj deťom /porov. KKC 402-404/. Hoci je dedičný hriech každému vlastný, ani u jedného Adamovho potomka nemá povahu osobnej viny. Je pozbavením prvotnej svätosti a spravodlivosti, ale ľudská prirodzenosť nie je úplne skazená. Krst tým, že dáva život v Kristovej milosti, zotiera dedičný hriech a obracia človeka k Bohu. Ale následky tohto hriechu pre oslabenú a na zlé náchylnú prirodzenosť ostávajú v človekovi a vyzývajú ho do duchovného boja.

Boh však človeka po jeho páde neopustil. Naopak volá ho a tajomným spôsobom mu predpovedá víťazstvo nad zlom a pozdvihnutie z pádu. Príslušný úryvok z knihy Genézis bol nazvaný „protoevanjelium“, lebo je prvou zvesťou o Mesiášovi Vykupiteľovi, zvesťou o zápase medzi hadom a ženou a o konečnom víťazstve Božieho Syna. Prečo Boh nezabránil prvému človeku zhrešiť? Sv. Lev Veľký odpovedá:

„Nevýslovnou Kristovou milosťou sme dostali väčšie dobrá, ako sme stratili diablovou závišťou.“ A sv. Tomáš Akvinský tvrdí: „Nič nebráni tomu, aby po hriechu bola ľudská prirodzenosť povznesená k niečomu vyššiemu. Boh totiž dopúšťa, aby sa stalo zlo, aby z neho vyvodil niečo lepšie. Preto Apoštol píše: „Kde sa rozmnožil hriech, tam sa ešte väčšmi rozhojnila milosť“ /Rim 5, 20/. A preto sa aj pri požehnaní veľkonočnej sviece hovorí: „Ó, šťastná vina, ktorá sa stala hodna mať takého vznešeného Vykupiteľa“ /KKC 410-412/.

NAD BOŽÍM SLOVOM

„I zavolal Pán, Boh Adama a povedal mu: „Kde si?“ On odpovedal: „Počul som tvoj hlas v záhrade, nuž bál som sa, lebo som nahý, a preto som sa skryl“ /Gn 3, 9-10/.

Blíži sa čas, keď pred spovednicami budú väčšie rady ako tomu býva bežne na prvé piatky. Každý kajúcnik prichádza, aby sa zmieril s Bohom, očistil si srdce a zakúsil radosť z Božieho milosrdenstva. Každý hriešnik si má v úprimnosti srdca priznávať svoje hriechy. Keď prvý človek zhrešil tým, že neposlúchol Boží príkaz, zrazu sa schováva pred Bohom. Schováva sa preto, lebo má pocit viny a s ňou je spojený strach. Boh ho však hľadá: „Kde si?“ A tu máme veľmi dôležitú správu: Boh aj napriek ľudskému zlyhaniu, neprestáva človeka hľadať, aby ho zachránil. Ďalšia vec je potrebná zo strany človeka, ktorý padol: Boh chce, aby sa človek priznal. V knihe Genezis však čítame, že prvý človek namiesto toho, aby sa priznal, sa vyhovára. Vyhovára sa na ženu a tá sa vyhovára na hada – pokašiteľa. Aké je ťažké byť úprimný... Nevyhovárame sa aj my na iných? Boh hľadá každého strateného syna či dcéru. Pamätajte, že sme pozvaní úprimne s útosťou vyznať svoje hriechy, ktoré nám Boh skrze svojho služobníka – kňaza odpúšťa.

NAŠA CESTA DO KATOLÍCKEJ CIRKVI – RECENZIA

V čase Vianoc sa ľudia obdarúvajú, no nemusia to byť len dary, ktoré finančne oslabia rodinu. Najkrajším darom je detský úsmev pri pohľade na vianočný stromček, či Betlehem s malým Ježiškom. Pre starších ľudí je darom blízkosť svojich detí a vnúčat, s ktorými sedíme okolo bohato prestretého štedrovečerného stola, nikam sa neponáhľame a celé sviatky prežívame v radosi, svornosti a láske. Pre iných je krásnym darom kniha, ktorú vyberáme primerane kveku obdarovaného. Určite nám dáte za pravdu, že najvzácnejšou knihou je kniha kníh – Biblia – Sväté písmo ku každodennému čítaniu. Niekedy darček v nás zanecháva spomienku na skutočnosť pre nás veľmi dôležitú. Jednu takú skutočnosť spomenieme. Išlo o pochybnosti učenia o Katolíckej cirkvi, keď na množstvo ostrých otázok odpovedali dvaja dobrí priatelia, jeden teológ a druhý mních - bosý karmelitán,

ktorí nám zároveň podarovali knihu „Naša cesta do Katolíckej cirkvi“, z ktorej predkladáme recenziu. Študenti vedia, že pri recenzii sa neprezrádza dej, ani sa neopisujú vzťahy lásky či krízy, alebo detaily o deťoch a neprezrádza sa ani záver. No pri čítaní tohto diela sa hlbšie zamyslíme nad slovami: „Verím v svätú Cirkev katolícku“.

Manželia HAHNOVCI, Scott a Kimberly v diele Naša cesta do katolíckej cirkvi opisujú v deviatich kapitolách tieto skutočnosti: 1. Od kolísky ku Kristovi, 2. Od duchovnej služby k manželstvu, 3. Nové chápania Božej zmluvy, 4. Božia zmluva ako rodinné spoločenstvo, 5. Scott hľadá Cirkev, 6. Všetky cesty vedú do Ríma, 7. Vnútorne boje zmiešaného manželstva, 8. Romantické znovuzjednotenie, 9. Katolícky rodinný život.

Manželia Scott a Kimberly Hahnovci, študovali na prestížnych univerzitách a neskôr pôsobili ako vysokoškolskí pedagógovia a teológovia, ktorí sa sústavným štúdiom teologickej literatúry pripravovali k tomu, aby mohli odovzdávať vedomosti iným, hľadajú a podávajú svedectvo o svojom duchovnom putovaní, o hľadaní Pravdy a o tom, ako ju našli v Katolíckej cirkvi. Prvá kapitola odkrýva bujarú a neviazanú mladosť Skotta až na hranici delikventa postaveného pred súd pre mladistvých, kedy si uvedomuje, že jeho život sa rúti nesprávnym smerom. Výchovu a vzdelanie mladého človeka môže negatívne či pozitívne ovplyvniť kamarát, priateľka, spolužiak. Nie je ľahké, rozhodnúť sa pre evanjeliové príbehy o Ježišovi alebo zostať v partii obľubujúcej drogy. Kimberly vyrastala v láske k Bohu, učila sa ako zaobchádzať so svojimi bratmi a sestrami, pomáha zakladať modlitebné skupiny schádzajúce sa ráno pred vyučovaním. V druhej kapitole sa Skottove stredoškolské a vysokoškolské štúdiá dopĺňajú činnosťou evanjelizácie smerujúcej k utvrdzovaniu vo viere stredoškolskú mládež. Prichádzajú prvé stretnutia s katolíckymi a ich odmietanie. Skott vyučuje vedúcich klubov, účinne sprostredkúva evanjelium a uskutočňuje apoštolát. Biblické krúžky pre mládež vedie tak zaujímavo, že miestnosti sú preplnené. Kimberly sa pripravuje na službu presbyteriánskej kazateľky. V tretej kapitole je spomenutá návšteva Jána Pavla II. v Bostone, čo malo vplyv na skutočnosť, že Westminsterská konfesia mala zachovať jednu vetu, ktorú väčšina reformovaných kresťanov bola ochotná vypustiť. Bola to veta: „Pápež je antikrist.“ Kto však poznal Jána Pavla II. nemohol zostať ľahostajný a otázka Katolíckej cirkvi vystupuje do popredia, popri ďalšej dôležitej téme, ktorú spracúva Kimberly – „Antikonceptcia“. Vzniká mnoho otázok, na ktoré hľadajú odpoveď v sústavnom a hĺbkovom štúdiu Starého i Nového zákona i ďalších dokumentov nevynímajúc pápežskú encykliku Humanae Vitae. Nadobudnuté vedomosti využívajú pri prednáškach malým biblickým krúžkom manželských dvojíc a pri biblickom štúdiu pre ženy. Skott nastupuje na miesto pastora vo Virgínii, kde opäť vyučuje skupiny pri štúdiu Biblie, presvedčený, že všetko, čo je rímskokatolícke,

musí byť zlé. Neustále štúdium Svätého písma, častejšie prijímanie Eucharistie, liturgia, otázky študentov, medzi ktorými sa nachádzajú aj katolíci, ho nútia prehodnotiť argumenty použité proti katolicizmu. Práve vo štvrtej kapitole, je vyjadrená vôľa učiť pravdu, keď uvažuje nad tým, že na svete nie je nič, čo by chcel robiť radšej, než učiť v seminári, ale musí vedieť, či učí pravdu, pretože raz bude stáť pred Bohom a skladať účty z toho, čo učil jeho ľud. Táto otázka je aktuálna pre všetkých učiteľov, pedagógov, vychovávateľov, rodičov, aby mohli povedať: „Pane, učil som všetko, čo si učil ty mňa vo svojom Slove.“ Ako 26 - ročnému je ponúknuté miesto dekana, ktoré odmieta, aby zotrval v modlitbách a v ďalšom študovaní všetkých teologických problémov, ktoré mu spôsobovali veľké starosti, aby ich mohol vyučovať s vnútornou vyrovnanosťou a presvedčením, že učí pravdu na základe Božieho slova. Scott hľadá Cirkev, čo vystihuje aj názov piatej kapitoly. Popri úväzku na katedre teológie vysokoškolského kolégia v Crove City, odkúpil knižnicu zosnulého kňaza, známeho odborníka na biblistiku. Počas dvoch rokov priniesol asi štyridsať debien teologických kníh, z ktorých sa po prvý raz dozvedá o katolicizme z jeho vlastných zdrojov. Ako sám priznáva, číta knihy od najlepších teologických hláv súčasnosti, o ľuďoch ako je Henri de Lubac, Reginald Garrigou-Lagrange, Joseph Ratzinger, Hans Urs von Bathasar, Josef Pieper, Jean Danielou, Christopher Dawson alebo Matthias Scheeben. Poslednou prekážkou je Mária, keď sa obracia na katolíkov s konštatovaním, že nemajú ani poňatie, ako ťažko tzv. biblickí kresťania znášajú mariánsku náuku a zbožnosť. Po prvýkrát sa učí modliť ruženec. Skottova ďalšia práca sa volá Familia Dei: V ústrety teológii zmluvy, rodiny a Trojice, kde sú zhrnuté výsledky viac ako desaťročného bádania na tému teológie zmluvy. Bolo to čím ďalej, tým logickejšie: ak zmluva ako Božie zaslúbenie znamená aj rodinu, ktorej členovia prijímajú telo a krv, potom Kristus ustanovil Eucharistiu, aby nám umožnil spoločnú účasť vo zväzku tela a krvi svojej novozákonnej rodiny, svojej Cirkvi. Kimberly sa nestotožňuje so svojím manželom vo veciach prijatia Katolíckej cirkvi, prosiac Boha: „Pane, ku komu môžem ísť so svojou hlbokou bolesťou?“ Profesori sú vo veľmi ťažkej pozícii, snažia sa odpovedať na námietky, ktoré Scott roky študoval. Vnútorné boje zmiešaného manželstva dominujú v siedmej kapitole. Také trápenie možno zjednotiť s Kristovou eucharistickou obetou so skutočným účinkom a s veľkou útechou. Dni a týždne plynú a niet ničoho duchovného, o čom by manželka mohli hovoriť. Ako sa môže z profesora evanjelíkálnej teológie stať nízko postavený služobník a učeník katolíckych právd? Opäť sa ponára do štúdia ďalšej tisícky katolíckych kníh vrátane klasických diel, ako je anglické a latinské vydanie Tomášovej Teologickej Sumy v šesťdesiatich piatich zväzkoch, viac než dva tucty zväzkov Diela kardinála Johna Henryho Newmana, monumentálny Dictionnaire de théologie catholique v pätnástich obrovských zväzkoch, starú Katolícku encyklopédiu a Novú katolícku encyklopédiu,

spolu so stovkami kníh obsahujúcich komentáre k Písmu a patristické spisy, pričom začal dôverovať Bohu, že on doplní čokoľvek, čo v jeho katolíckom vzdelaní nebude stačiť. Vrcholí utrpenie, ktoré manželská kríza prináša. Narušené vzťahy medzi priateľmi i v blízkej rodine. V kapitole osem sa čitateľ dozvie o vplyve Scottových prednášok, učenia, vysvetľovania nielen na študentov, ale aj na priateľov - intelektuálov, presbyterianskych kazateľov. Prebieha značné množstvo konferencií, s tematikou katolicizmu, kde sa zapája aj Kimberly, ktorá intenzívne študuje a zotráva v modlitbe, pričom Ježiš, sama skutočnosť, že bol na kríži, dáva zmysel aj utrpeniu Kimberly. Musí sa vyrovnávať s otázkami, či sa chce úplne vzdať svojich snov, predstáv o budúcnosti, svojho titulu z teológie, svojho chápania pravdy, riskovať stratu priateľstva alebo spôsobiť bolesť rodičom alebo súrodencom. V poslednej kapitole pre evanjelíkálne prostredie je charakteristický mohutný kongregačný spev, praktické biblické kázne, konzervatívny tón z kazateľnice, živý zmysel pre družnosť a spoločenstvo, sprevádzaný rôznymi modlitbovými stretnutiami, združeniami a krúžkami štúdia Biblie.

Má takéto aktivity aj priemerná katolícka farnosť? Katolíci, ktorí sa modlia, zaoberajú sa štúdiom a vedú sviatostný život, stávajú sa učiteľmi a apoštolmi doma, v zamestnaní, na ulici, ale najmä v rodine a medzi priateľmi. Je potrebné usilovať sa o prehlbovanie znalosti obsahu svojej katolíckej viery, ktorá nám bola zverená ako posvätné dedičstvo. Je potrebné študovať a spoznávať ju kvôli našim bližným, ale aj kvôli sebe, aby sme vedeli, čomu veríme a prečo tomu veríme. Berme do rúk Sväté písmo, čítajme ho. Verme tomu, čo čítame a o čom učíme. Kniha je príjemným čítaním. Vzdelávanie a premena človeka je prekrytá púťavým dejom lásky, manželstva, ktorý sme neodhalili, no čitateľa obohatí, nie len preto, že čas strávený jej čítaním je poučný, ale aj preto, že nadobudneme potrebu stať sa takými učiteľmi, ktorí premieňajú svet – ľuďmi odovzdanými Bohu, poznajúcimi pravdu a schopnými zdôvodniť ju a vysvetliť každému, kto o ňu stojí.

ROK SO SVÄTÝMI

28. december – sviatok svätých neviniatok

Kto boli sväté Neviniatka? Z historickej správy evanjelistu Matúša vieme (2, 16-18), že kráľ Herodes dal povraždiť v Betleheme a na okolí všetkých chlapcov, ktorí mali menej ako dva roky. Urobil to preto, lebo od mudrcov sa dozvedel, že v Betleheme sa narodil Ježiš Kristus, o ktorom sa Židia vyjadrovali ako o novom kráľovi. Herodes sa bál, že mu ukradne kráľovskú korunu. Preto sa takto chcel poistiť, myslel si, že medzi zabitými deťmi bol aj Ježiš. To sa ale nestalo, pretože Jozef tesne predtým aj s Máriou a malým Ježišom ušli z Betlehema do Egypta.

Z Reči svätého biskupa Quodvultdea*(Sermo 2 de Symbolo: PL 40, 655)**Ešte ani nerozprávajú a už vyznávajú Krista*

Narodilo sa malé dieťa, a predsa veľký Kráľ. Hviezda privádza mudrcov zďaleka; prichádzajú sa pokloniť dieťaťu, čo leží v jasliach, a pritom kraľuje na nebi i na zemi. Keď mudrci zvestovali, že sa narodil Kráľ, Herodes bol zmätený a aby nestratil kráľovstvo, chce ho zabiť. Keby však bol v neho uveril, mohol tu spokojne a v onom živote bez konca kraľovať.

Čoho sa bojíš, Herodes, keď počuješ, že sa narodil Kráľ? On ťa neprišiel zosadiť, on prišiel poraziť diabla. Ale ty tomu nerozumieš a desíš sa a zúriš. A aby si zabil jedného, ktorého hľadáš, povraždíš toľké deti a si ukrutný.

Nezadrží ťa ani láska plačúcich matiek, ani žiaľ otcov nad mŕtvolkami synov, ba ani krik a nárek detí. Zabíjaš telá malých, lebo teba zabíja strach v srdci. Chceš zabiť sám Život a myslíš si, že budeš dlho žiť, keď sa ti to podarí. Ale on, prameň milosti, taký malý a pritom veľký, leží v jasliach a otriasa tvojím trónom. Prostredníctvom teba, hoci o tom nevieš, uskutočňuje svoje plány a vyslobodzuje duše z diablovej poroby. Deti nepriateľov prijíma za adoptovaných synov.

Deti zomierajú za Krista bez toho, že by o tom vedeli, a rodičia oplakávajú zomierajúcich mučeníkov. On tých, čo ešte nevedia hovoriť, robí svojimi svedkami. Hľa, ako kraľuje ten, čo prišiel takto kraľovať. Hľa, osloboditeľ už oslobodzuje a spasiteľ prináša spásu.

Lenže ty, Herodes, o tom nevieš. Vzrušuješ sa a zúriš. A kým zúriš proti dieťaťu, nevedomky mu slúžiš.

Aký veľký dar milosti! Čím si deti zaslúžili, že dosiahli takéto víťazstvo? Ešte nevedia rozprávať, a už vyznávajú Krista. Ešte nie sú schopné svojimi údmí bojovať, a už nesú palmu víťazstva.

Všetkých týchto pozabíjaných chlapcov považujeme za svätých. Ich počet sa odhaduje na tridsať. Ako mučeníkov ich spomína prvýkrát sv. Irenej z Lyonu koncom 2. storočia. S tým sa stotožňujú aj ďalší – sv. Cézar z Arles a sv. Augustín. Neskôr sa s týmto sviatkom spájali rôzne pašiové hry, ba až karnevaly. Preto na 6. carhradskom koncile v roku 869-870 bol sviatok Neviniatok zrušený. Tradície však pokračovali ďalej. Do útlmu sa dostali až počas reformácie v 16. storočí a časom úplne zanikli. Na Druhom vatikánskom koncile v rokoch 1962 – 1965 sa vypracovali nové liturgické texty pre túto spomienku a sv. Neviniatka si pripomíname odvtedy 28. decembra. Tento deň sa stal zároveň aj pamätným dňom všetkých nenarodených detí.

TRNAVSKÁ NOVÉNA 2017

V dňoch 13. - 21. novembra počas Trnavskej novény 2017 farníci z Horných Orešian z Lošonca prosili pred Milostivým obrazom žehnajúcej trnavskej Panny Márie v Bazilike sv. Mikuláša za pomoc a ochranu našich rodín. Z púte sme prinášali domov požehnanie našich otcov biskupov a našich kňazov. Každý deň sme blízky odovzdávali požehnanie otca arcibiskupa Trnavskej arcidiecézy Mons. Jána Oroscha. Kazatelia sa v tohtoročných témach zamerali na dôstojný, kresťanský život v rodinách. Kresťanské rodiny majú byť spoločenstvami modlitby a lásky slúžiacej i odpúšťajúcej.

*Text a foto: Anna Jurovčíková***LUDIA NAŠICH ČIAS – SVEDKOVIA VIERY**

„Dnešný svet počúva radšej svedkov než učiteľov a učiteľov len vtedy, keď sú aj svedkami,“ napísal blah. pápež Pavol VI. v Consilio de laicis v r. 1974. Takým svedkom bol aj páter. Ján Hutyra CM, bývalý provinciál Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul na Slovensku. Ženská vetva Spoločnosť dcér kresťanskej lásky sv. Vincenta de Paul si každoročne na slávnosť Nepoškvrneného počatia Panny Márie – 8. decembra, obnovuje svoje zasvätenie.

Narodil sa 1. februára 1912 v Jablonove, v centre Spiša, iba tri km od Dómu sv. Martina v Spišskej Kapitule. Jeho otec požíval v obci veľkú vážnosť, v ktorej pôsobil dlhé roky ako richtár a chovateľ dobytky. Čo povedal, to platilo pre všetkých. Matka bola tichej a skromnej povahy a svoje prvé očakávané dieťa zasvätila Levočskej Panne Márii. Pätnásťročný Janko začal uvažovať o kňazskom povolaní. Po úspešnej maturite ho prijali do kňazského seminára v Spišskej Kapitule. Prvý ročník prešiel bez problémov. V druhom ročníku Janko študoval s problémami. Išiel k lekárovi a ten zistil nález na pľúcach. Následne bol hospitalizovaný v levočskej nemocnici. Ošetrovatelkami tam boli Dcéry kresťanskej lásky. Po dlhých úvahách na nemocničnom lôžku rozmyšľal o svojom povolaní a rehoľnej sestry Júlie sa pýtal, či existuje životopis sv. Vincenta de Paul. Misijná

spoločnosť – lazaristi ešte len začínali pôsobiť na Slovensku. Janko sa rozhodol vstúpiť do tejto spoločnosti a tam dokončiť štúdiá. Misijné sestry v nemocnici často navštevoval provinciál P. Jozef Danielik. Tu sa zoznámil s Jankom, ktorý mu v nemocnici ministroval. Po vyliečení požiadal listom pána biskupa Vojaššáka o uvoľnenie z bohosloveckej fakulty. S jeho súhlasom si o. Danielik s radosťou odvádzal mladého bohoslovca. Vtedy bol v Ladcoch Ústredný dom Misijnej spoločnosti

sv. Vincenta de Paul a Dcéry kresťanskej lásky. Predstavenému o. Danielikovi ležala na srdci starosť o prehĺbenie duchovného života a vzrast nových povolání. Hlásili sa noví kandidáti lazaristov, ale formovať sa museli v Gracii. Aj Ján Hutýra po krátkom oddychu v Ladcoch odchádza do Gratzu, kde ho privítali mladí slovenskí spolubratia: Štefan Krištin, František Mihina, Augustín Mikula... Od roku 1936 bol už noviciát slovenských lazaristov umiestnený v Bratislave na internáte Svoradov, Palisády. Mladý bohoslovec prijal sviatosť kňazstva 19. júla 1936 v Gracii. Celý Jablonov sa chystal na primície, ktoré sa uskutočnili na sviatok Márie Magdalény. Páter Hutýra dostal prvú misiu v Bratislave na internáte Svoradov. Tento internát bol pre mladíkov z celého Slovenska, ktorí študovali na novozaloženej Univerzite Komenského. Zo Svoradova každý rok vychádzali desiatky kresťanskej inteligencie – lekári, právnici... Predstavený o. Danielik určil P. Jána Hutýru za duchovného otca vysokoškolskej mládeže. Časom sa stal z neho obľúbený kazateľ a vyhľadávaný spovedník. Po smrti provinciála Jozefa Danielika CM, menovali za vicevizitátora Misijnej spoločnosti a tiež za riaditeľa Dcéry kresťanskej lásky na Slovensku P. Jána Hutýru. Z Bratislavy sa musel presťahovať do Ladiec. Príležitostne chodil do Svoradova, no jeho pôsobiskom sa stalo celé Slovensko. Za svoju prvoradú úlohu považoval duchovnú starostlivosť o sestry, ktorých bolo v tom čase vyše 1000. V povojnových rokoch sa začal nepriateľský boj proti Cirkvi zo strany štátu, prvé zatvárania a vyšetrovania... Svoradov sa stal od r. 1949 štátnym internátom Mirka Nešpora, kostol v ňom prebudovali na byty. Koncom augusta lazaristov z internátu odviekli do vyšetrovacej väzby, kde ich mučili. Odôvodnili to tým, že u nich našli protištátne plagáty. Keď P. Hutýra išiel z návštevy od sestier z Ladcov, zatkla ho polícia a odviezli do Bratislavy na Povereníctvo vnútra, ktoré sídlilo u „dvoch levov“. Tam ho vyšetrovatelia bili, lámali prsty a pľuvali na neho. Nevládal stáť ani sedieť. P. Hutýra podal sťažnosť prostredníctvom svojho právneho zástupcu proti

vyšetrovaniu, lebo žiadna protištátna činnosť mu nebola dokázaná. Na základe tohto odvolania bol prepustený.

14. júla 1950 vláda zrušila 13 diecéznych seminárov a ponechala iba dva – v Litoměřiciach a v Bratislave. Biskupov zatvárali a konali sa vykonštruované procesy. Nastúpil nový ateizmus od škôlky až po pohreb. Kresťanské obrady sa mali nahradiť Zbormi pre občianske záležitosti so štátnymi obradmi. Cirkev zatláčali do kostolov, kde tiež nechýbala kontrola. Rozpútali sa ďalšie súdne procesy skňazmi, rehoľníkmi a veriacimi laikmi. Brutálnym prepadosť v noci z 13. na 14. apríla 1950 sa začala likvidácia mužských kláštorov. Pokračovala nocou z 3. na 4. mája za asistencie milície, vojska a polície. Podobne aj rehoľné sestry boli napadnuté a deportované zo škôl a nemocníc. Likvidácia domov Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul prebiehala 3. mája v Ladcoch a v Apoštolskej škole v Banskej Bystrici. Rehoľníkov previezli do Svätého Beňadika a Kostolnej pri Trenčíne. Po preškoľovaní mladých previezli na stavbu Priebrady mládeže /Nosická priebrada/ pri Púchove či na vojenský výcvik ako Pomocné technické prápory /PTP/. Starších rehoľníkov sústredili do Podolínca. Počas likvidácie kláštorov sa P. Ján Hutýra nachádzal v Martinskej nemocnici sochorením obličiek. Bol však pod stálou kontrolou. V júli ho štátna bezpečnosť odviezla z nemocnice a následne odviezla do Podolínca, neskôr do Belušských Slatín, kde boli sústredení starí a chorí rehoľníci. 16. januára 1954 P. Ján Hutýra ušiel z Belušských Slatín. Bol na neho vydaný zatykač a odmena 60 000 Kčs za jeho vydanie. Schovával sa v Jablonove u rodičov, kde mal tajnú skrýš a tiež v Ružomberku. Po niekoľkých mesiacoch P. Hutýru chytili a uväznili v Prahe Ruzini. Nasledoval súd a vymeranie 10 rokov väzenia. V máji r. 1960 pri 15. výročí ukončenia 2. svetovej vojny bola veľká amnestia, ale P. Hutýru sa netýkala. Prepustili ho až v roku 1965. Doma v Jablonove už mohol slúžiť sv. omšu, ale nie verejne. Priatelia mu našli prácu v pražskej nemocnici. P. Hutýra si urobil sanitársky kurz a potom pracoval ako ošetrovateľ na resuscitačnom oddelení, kde zachraňoval nielen telo, ale aj dušu. Ako kňaz pôsobil v Prahe v kostole sv. Salvatora neďaleko Karlovho mosta. Tu sa stretával so študentmi a robotníkmi zo Slovenska. Tak sa vytvorila slovenská misia. Prichádzali tam aj iní kňazi bez štátneho súhlasu. Za Dubčekovej éry P. Hutýra dostal štátny súhlas k pastoračii pre tento univerzitný kostol. Po nedeľnej sv. omši zaviedol semináre, kde sa diskutovalo o náboženských otázkach ako v Bratislave Svoradove. II. vatikánsky koncil bol pre pátra Hutýru veľkou inšpiráciou. Múdro rozlišoval staré a nové veci a koncilové nadšenie prenášal aj na iných.

V roku 1968 sa presťahoval do spustnutého loveckého zámku v Mendrike pri Svitavách, kde boli sestry sv. Vincenta. Opravy zostali na pleciach sestier, preto im pomáhali rehoľníci i laici. P. Hutýra otdiaľ cestoval každý týždeň do Prahy, kde pokračoval v duchovnej službe. Po nástupe normalizácie sa začala o neho zaujímať štátna bezpečnosť. Keď v r. 1974 nastúpil ako správca Charitného domova v Mendrike, musel opustiť ústav a nájsť si súkromné bývanie.

Z Brna, kde bol ubytovaný, ešte asi rok dochádzal do kostola sv. Salvatora, kým mu nezobrali štátny súhlas. Navštevoval sestry vincentky, študentov a radil im v duchovnom živote. Posledné roky jeho života sa mu zhoršil zdravotný stav. Bol ako bezdomovec. V Brne byt nevyhovoval, u sestričiek nechcel bývať načierno. Cestovanie a nepravidelné stravovanie ho vyčerpávalo. Zhoršovalo sa chronické ochorenie pľúc, obličiek a srdca. Koncom januára 1978 sa stretol ešte s mladými sestrami. O týždeň bol už hospitalizovaný u Milosrdných bratov. Dňa 20. februára 1978 prekročil prah večnosti. Pohrebné obrady sa konali 27. februára v Chráme Nanebovzatia Panny Márie v Brne a jeho telo uložili na miestnom cintoríne. Pohreb vyznel ako náboženská manifestácia. Prevezenie jeho pozostatkov do rodného Jablonova vtedy nebolo možné. P. Hutyr a o to ani počas života nevyslovil také pranie. Z odkazu P. Jána Hutyr: „Musíme druhých šokovať dobrotou!“

Mária Nováková

PRÍBEH NA ZAMYSLENIE

List starého otca

„Ako prežiť Vianoce?“ Pýtame sa každoročne, ak nám záleží, aby boli opravdivé, kresťanské a nekončili sa znechutením a rozladenosťou. Započívajme sa teda, milí priatelia, do slov listu, ktorý napísal starý muž svojej dcére počas adventu. Múdrosť veku, pohľad pre to podstatné, by nás mohli zachrániť od opakovaných chýb.

Milé dieťa,

som už starý, stojím na konci života a trochu sa usmievam nad dôležitosťou a hlúposťou. Nerád už zasahujem do života mladých, lebo viem, že to nemáte radi. Ale Ty si moje dieťa! Tebe ešte musím ten list napísať.

Moja milá Mária, ak chceš správne prežiť krásne vianočné dni, musíš sa naučiť sláviť advent! Nevybaviť to tým, že rýchlo zapáliš sviečku a potom ju zhasneš. Musíme sa naučiť zostať v tichosti, potom môžeme nájsť cestu k sebe a predovšetkým k Bohu. Ak sa k tomu nedostaneme cez adventný čas, potom sa nikdy nenaučíme správne sláviť Vianoce. Tak ako to bolo u vás minulý rok, tak to v žiadnom prípade nesmie byť teraz. Vieš ešte, ako to bolo? Ty si celé týždne pred sviatkami hekticky pracovala. Deti si odvieďla do materskej škôlky, pre svojho muža si nemala času, keď večer prišiel domov. Zohrial si večeru a potom odišiel do svojho spolku, aby nacvičoval vianočné vystúpenie. Ty si uložila deti, všetko v rýchlosti bez ozajstnej lásky. Upratovala si, prala, žehlila, rádio hralo stále naplno.

Potom si išla do postele. To bol váš advent.

V nedeľu ste pracovali doma. Robili ste nespočetné darčekové balíčky, potom ste išli von. Deti boli zväčša samé. Predpokladám, že ste priateľom a rodine darovali mnoho vecí. Ale má to zmysel? Nemysleli ste nikdy na to, kto to zaplatí? – vaše deti a – prepácte starému mužovi to slovo – vaše duše.

Pyšne ste potom ukazovali, čo ste si vy dali „na Ježiška“, keď som prišiel na Štedrý večer k vám: stereo, šperky, drahé šaty... No dobre, niečo treba, ale ani v myšlienkach ste sa nenadali na tento veľký sviatok, ani jednu pieseň ste nezaspievali. Za vás spievali ľudia na cédečkách a v televízii sa pomodlil namiesto vás kňaz.

Ja som vtedy k tomu všetkému nepovedal nič. Iba som si stále myslel: Mýlim sa, alebo je to pravda? Zvonka majú všetko, vo vnútri nič.

Pozri, dieťa moje, aj ja som sa musel kus po kuse zbaviť všetkých zbytočností, ktorými sa zamestnávajú ľudia v adventnej dobe, kým som sa naučil oslavovať a byť šťastný. Pišem Ti dnes, lebo by som chcel, aby si aj Ty bola šťastná. Ale k tomu budeš musieť niektoré veci prehodnotiť a urobiť si hierarchiu hodnôt.

Prosím, daj na starého človeka: Nepracuj toľko! Máte dosť k životu. Nedaj deti tak často z rúk, ináč ich stratíš celkom! Je dôležité, ak získaš čas pre svoje deti, pre svojho muža a pre Boha! Verím v to, že Ježiš jedného dňa znovu príde. Čo máš z toho, že vlastniš toľko vecí, keď nemáš Krista?

Možno mi rozumieš. Možno si myslíš, že som staromódny. Ale aspoň to mi uver, že treba rozoznať šťastie od zdania. To vám prajem k adventu a k Vianociam. Tvoj milujúci otec.

/z vianočných úvah Viliama Judáka, nitrianskeho biskupa/

RADY PRE GAZDINÉ

- Ak chcete piecť, alebo snažiť mäso tak, aby bolo zlatisté, potrite ho pred prípravou trocha medom.
- Cibul'a stratí horkosť a bude oveľa chutnejšia, keď ju po nakrájaní dáte do sitka a prepláchnete vriacou vodou.
- Povädnutá vňať alebo kôpor budú opäť ako čerstvo odtrhnuté, ak ich namočíte do studenej vody s trochou octu.
- Ak nechcete, aby vám soľ zvlhla a stvrdla, prihod'te do dózy pár zrníkov ryže.

ČO NOVÉ V LOŠONCI

Dňa 5. novembra 2017 sa v kostole v Lošonci slúžila svätá omša za účasti poľovníkov Karpatského poľovníckeho združenie - PR Majdán a poľovníkov z Lošonca, ktorí s ostatnými veriacimi prosili pri slávnostnej svätej omši konanej pri príležitosti sviatku svätého Huberta - patróna poľovníkov za zdravie a Božiu pomoc, za ochranu a zodpovedné spravovanie Božieho stvorenia – Jeho prírody a budovanie medzi sebou vzázkov jednoty a pokoja.

Foto a text: Anna Jurovčíková

NIEČO NA VESELŠIU NÔTU

Osemročná Veronika sa rozhodla, že na Štedrý večer zaspieva Jezuliatku v jasičkách peknú pesničku, ktorú sa naučí cez adventné dni. S pesničkou chcela prekvapiť aj rodičov, preto potajomky cvičila. Vybrala si miesto, kde ju popoludní nikto nevyrušoval. Najistejšie sa cítila v pivnici, a aby nikto nezbadal, že je tam, ani si nezaskvietila. Trocha sa bála tmy, ale predsavzatie chcela splniť. Skôr než začala spievať, poprosila Pána Ježiša: „Prosím ťa, teraz ma nepočúvaj, chcem ťa prekvapiť!“

Spovedanie chorých k vianočným sviatkom

5. a 15. decembra 2017 - Horné Orešany
19. decembra 2017 - Lošonec

Spoločná sv. spoveď v našej farnosti - 16. december

V Lošonci 10,00 – 11,30 hod.
V Horných Orešanoch 14,00 – 16,30 hod.

Pokrstení boli

Amália Peková, Hor. Orešany
Nina Slobodová, Hor. Krupá

*Uplynulý mesiac bol v našej farnosti bez sobášov
i pohrebov*

17. decembra 2017 od 15 hod. - tradičný Vianočný punč
7. januára 2018 o 15 hod. - vo farskom chráme bude Vianočný koncert s jasičkovou pobožnosťou

ÚMYSLY APOŠTOLÁTU MODLITBY NA DECEMBER 2017

Všeobecný: Prosme, aby rodiny a kresťanské spoločenstvá podporovali starých ľudí a oni aby svojou múdrosťou i skúsenosťami spolupracovali na odovzdávaní viery a na výchove nových generácií.

Úmysel KBS: Aby sme vzdávali vďaky Bohu Otcovi za dar jeho Syna a posilňovali vedomie o dôstojnosti každého človeka od počatia po prirodzenú smrť.

SV. OMŠE POČAS VIANOČNÝCH SVIATKOV

24. 12. - 4. adv. nedeľa	30. 12. Oktáva Narod. Pána
8,00 H. Orešany	8,30 H. Orešany
9,30 Lošonec	31. 12. – Sviatok Sv. Rodiny
11,00 H. Orešany	8,30 H. Orešany
25. 12. – Narodenie Pána	9,30 Lošonec
00,00 H. Orešany	11,00 H. Orešany
8,00 H. Orešany	1.1.2017 – Sv. Bohorodičky
9,30 Lošonec	8,00 H. Orešany
11,00 H. Orešany	9,30 Lošonec
26. 12. – Sv. Štefana	11,00 H. Orešany
8,00 H. Orešany	06.01. Zjavenie Pána
9,30 Lošonec	08,00 H. Orešany
11,00 H. Orešany	09,30 Lošonec
27. 12. – Sv. Jána, apoštola	11,00 H. Orešany
17,30 H. Orešany	07.01. Krst Pána Orešany
28. 12. – Sv. Neviniatok	08,00 H. Orešany
8,00 H. Orešany	09,30 Lošonec
29. 12. Oktáva Narod. Pána	11,00 H. Orešany
16,30 Lošonec	
17,30 H. Orešany	

„LEPŠIE JE POTKÝNAŤ SA PO
CESTE, AKO PYŠNE
VYKRAČOVAŤ MIMO CESTY“

SV. TOMÁŠ AKVINSKÝ

ZA MÔJ ÚSPECH VĎAČÍM SKUTOČNOSTI,
ŽE SOM V MOJEJ PRACOVNI NIKDY
NEMAL HODINY. JEDINÁ VEC, PRE KTORÚ
STRÁCAM TRPEZLIVOSŤ, SÚ HODINKY. IDÚ
VELMI RÝCHLO.

T. A. EDISON

**POŽEHNANÉ A MILOSTIPLNÉ VIANOČNÉ SVIATKY, PLNÉ
POKOJA, LÁSKY A BOŽIEHO SVETLA VŠETKÝM
ČITATEĽOM MALOKARPATSKÉHO POSLA ZO SRDCA
PRAJE A VYPROSUJE DUCHOVNÝ SPRÁVCA FARNOSTI**

OTEC MILAN

Farský mesačník Malokarpatský posol vydáva Rímskokatolícka cirkev farnosť Horné Orešany ako regionálny mesačník pre špecifickú skupinu čitateľov so zameraním Cirkev a náboženstvo. Nepredajné. Šéfredaktor: Mgr. Milan Červeňanský, farár, assessor.

Grafická úprava: Ing. Marek Boháček, www.bohacek.sk. Registračné číslo Ministerstva kultúry SR, EV 5305/15.

IČO vydavateľa: 35 594 331, sídlo vydavateľa: Horné Orešany 759, 919 03 Horné Orešany, ISSN 2453-7225